

Arrest

nr. 251 702 van 26 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330 / box 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat B. VAN OVERDIJN, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 1 oktober 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 oktober 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 november 1996 te Cali (Valle del Cauca), waar u steeds hebt gewoond. U bent niet religieus. U werkte uw bacheloraat af en deed daarna vanaf 6 juni 2015 gedurende een jaar militaire dienst.

In 2016 begon u een relatie met A.L.C.B.(...) (CG 18/21523; O.V. 8.733.038). Haar vader was een sociale leider en hierdoor werd haar familie bedreigd door paramilitairen. Drie van haar broers en een neef van haar werden reeds gedood. Vanaf september 2017 werkte u als bewakingsagent. A.(...) vertrok samen met haar broer D.F.C.B.(...) (CG 18/21522; O.V. 8.733.024) uit Colombia omwille van de bedreigingen die aan haar familie werden gericht door de paramilitairen. Ze vervoegden haar zus M.C.C.B.(...) (CG 17/13217; O.V. 8.432.060) en uw oom B.M.S.(...) (CG 17/13217B; O.V. 8.432.060) die hier in België als vluchteling werden erkend. Ook A.(...) en D.(...) werden hier als vluchteling erkend.

Op 15 september 2019 werd u na een voetbalpartij door een in het zwart geklede man op een moto gevraagd naar de verblijfplaats van A.(...) en haar familieleden. Hij zei dat hij wist dat u A.(...)'s partner bent. U hebt toen niet geantwoord op zijn vraag. Toen hij zich realiseerde dat verschillende mensen jullie in de gaten hielden, reed hij weg. Op 15 november 2019 kwamen vier in het zwart geklede mannen op uw werk naar u vragen. Uw collega's vonden dit verdacht en antwoordden daarom dat u er niet werkte, waarop ze vertrokken. U vreest dat u gedood zou worden als u geen informatie zou doorgeven over A.(...) of haar familieleden. Op 4 december 2019 stopte u uw werkzaamheden.

Op 15 december 2019 bent u legaal uit Colombia vertrokken. U reisde via Madrid en kwam in België aan op 16 december 2019. Uw verzoek om internationale bescherming werd hier geregistreerd op 23 december 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele paspoort (d.d. 29/11/'19) en een kopie van uw tewerkstellingsattest neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beweert niet naar Colombia te kunnen terugkeren omdat u daar gedood zou worden indien u geen informatie zou doorgeven over uw partner A.(...) en haar familieleden, die gevisieerd werden door paramilitairen omwille van het feit dat A.(...)'s vader een sociale leider is. Uw verklaringen kunnen evenwel niet overtuigen en dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zeer vaag blijft met betrekking tot verschillende aspecten van uw relaas. Zo moet u vreemd genoeg de volledige naam van A.(...)'s vader schuldig blijven en kunt u slechts zeer weinig informatie geven over zijn activiteiten. U beweert dat hij een sociaal leider was, maar wat dit concreet inhield kunt u niet zeggen, noch kunt u zeggen wanneer hij met deze activiteiten startte. U hebt ook niet aan A.(...) gevraagd om meer informatie over diens activiteiten, of over het feit of hij deze momenteel nog steeds uitvoert of waar hij nu verblijft (CGVS p.10-11). Dergelijke vage verklaringen kunnen dan ook allerminst overtuigen. Ook over de concrete bedreigingen die A.(...) zelf zou hebben ontvangen, blijft u vaag. U beweert dat het om telefonische bedreigingen ging, maar weet niet hoe vaak of wanneer deze plaatsvonden. Volgens uw verklaringen zou ze zijn opgebeld door dezelfde personen die haar broers doodden (CGVS p.10, 14). U weet echter niet door wie ze gedood werden; u houdt het op paramilitairen, maar kunt geen specifieke organisatie benoemen. Evenmin weet u op welke manier, waar of wanneer ze gedood werden (CGVS p.11-12). Klaarblijkelijk hebt u geen moeite gedaan zich hierover te informeren. Een dergelijke laconieke houding doet afbreuk aan de ernst

en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Hierdoor weet u immers ook niet precies welke paramilitairen u zouden willen doden (CGVS p.16).

Het is daarenboven zeer frappant dat uw zogenaamde verloofde nergens melding maakte over u tijdens haar asielprocedure, hoewel u beweert reeds sinds 2016 een relatie met haar te hebben (CGVS p.4). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, beweert u dat haar hier niet naar zou zijn gevraagd. Nochtans wordt bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) steeds gepeild naar eventuele partners (CGVS p.16). Dat u haar geboorteplaats en datum niet kunt geven doet al evenzeer de wenkbrauwen fronsen (CGVS p.4).

Indien jullie werkelijk al jarenlang een relatie zouden hebben, en u later omwille van de beschreven problematiek ook het land zou zijn moeten ontvluchten, zou kunnen verwacht worden dat u over bovenstaande elementen veel meer kennis zou hebben.

Jullie hebben volgens uw verklaringen in Colombia bovendien nooit samengewoond (CGVS p.5). U verklaart zelf dat niet veel mensen van jullie relatie wisten. Het is dan ook een raadsel waarom die mannen plots, een jaar na haar vertrek uit Colombia, bij u naar haar zouden zijn komen vragen. U hebt hier zelf ook geen verklaring voor (CGVS p.13-15).

Verder dient te worden opgemerkt dat de door u beschreven feiten in hun geheel onvoldoende ernstig overkomen. U bent zelf nooit met paramilitairen in aanraking gekomen (CGVS p.12). Het enige wat u persoonlijk overkwam was dat een in het zwart geklede man u vroeg waar A.(...) en haar familieleden waren. U hebt daar toen niet op geantwoord. Verder gebeurde er niets (CGVS p.9). Die man heeft u toen niet bedreigd, maar u gaat er van uit dat u gedood zou worden als u de gevraagde informatie niet zou geven (CGVS p.13, 15). Dit is zeer hypothetisch. U weet evenmin wie die man die u benaderde is (CGVS p.12). Een tweetal maanden later kwamen volgens uw verklaringen vier in het zwart geklede mannen naar u vragen op uw werk, maar u weet niet wie het waren of waarom ze u zochten. De enige reden waarom u beide incidenten in verband brengt met elkaar en met de problemen van de familieleden van uw verloofde is dat ze in het zwart gekleed waren (CGVS p.13-14). Dit kan bezwaarlijk als een onomstotelijk verband worden gezien. Bovendien kwamen ze ook nooit meer op uw werk naar u vragen nadat uw collega's hadden gezegd dat u er niet werkte. Nochtans beweerde u dat die mannen linken zouden hebben met de politie en zo te weten kwamen waar u werkte. Een simpele ontkenning door uw collega's lijkt dan wat mager om hun zoektocht reeds onmiddellijk te staken. Bovendien kwamen ze ook nooit bij u thuis langs, wat er nogmaals op wijst dat ze blijkbaar toch niet erg gemotiveerd waren om u te ontmoeten. Als ze werkelijk linken hadden met de politie en zo te weten kwamen waar u werkte, zou het voor hen immers toch ook niet moeilijk mogen zijn uw woonplaats te weten te komen (CGVS p.15). U bent echter steeds op hetzelfde adres blijven wonen en zelfs ook nog naar uw werk blijven gaan. Zelfs nadat ze op uw werk naar u kwamen vragen bleef u nog gedurende een tweetal weken werken en u bleef tot aan uw vertrek gewoon thuis wonen (CGVS p.3, 6, 9, 15). Er is in die periode niets meer gebeurd (CGVS p.15). Dit is totaal niet in overeenstemming te brengen met uw bewering voor uw leven te vrezen indien u de gevraagde informatie niet zou doorgeven. Uw familieleden wonen daarenboven nog steeds in Cali. U vermeldt nergens dat zij nog problemen ondervonden (CGVS p.3-4).

Bovendien zijn er geen indicaties meer dat er na uw vertrek nog iemand zou zijn die u viseert. Voor zover u weet is er na uw vertrek niets meer gebeurd. U hebt geen nieuws meer over de huidige situatie en hebt hier bovendien zelfs niet naar geïnformeerd (CGVS p.15). Dit doet nogmaals ernstig afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Tot slot hebt u tevens geen enkel begin van bewijs om uw verklaringen omtrent uw vrees voor vervolging te staven.

De vluchtelingenstatus kan u dus niet worden toegekend.

Het feit dat uw verloofde A.L.C.B.(...) (CG 18/21523; O.V. 8.733.038), haar zus M.C.C.B.(...) (CG 17/13217; O.V. 8.432.060), haar broer D.F.C.B.(...) (CG 18/21522; O.V. 8.733.024) en uw oom B.M.S.(...) (CG 17/13217B; O.V. 8.432.060) de status van vluchteling werd toegekend, heeft geen doorslaggevende invloed op de inschatting van uw vrees voor vervolging. Elke asielaanvraag dient immers individueel en op zijn eigen merites te worden beoordeeld.

De documenten die door u worden voorgelegd ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier slechts uw originele paspoort (d.d. 29/11/'19) en een kopie van uw tewerkstellingsattest, dewelke enkel een indicatie vormen met betrekking tot uw identiteit en werkzaamheden, elementen die hier niet ter discussie staan.

De door u later opgestuurde foto's waarop u samen met A.(...) te zien bent, tonen mogelijks aan dat u heden kennissen of partners van elkaar bent, maar tonen geenszins aan dat dit in Colombia reeds het geval was, laat staan dat ze zouden ondersteunen dat u omwille van uw band met haar zou worden vervolgd.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van "het procedure K.B. voor het Commissariaat". Verzoeker haalt eveneens een manifeeste appreciatiefout aan en meent dat het principe van eenheid van familie is geschonden.

Verzoeker gaat niet akkoord met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal omtrent de vluchtelingenstatus en tracht deze te weerleggen.

Verzoeker gaat evenmin akkoord met de analyse van de verwerende partij omtrent de veiligheidssituatie in Colombia. Hij citeert uit landeninformatie en haalt rechtspraak aan van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van het Europees Hof van Justitie. Hij is de mening toegedaan dat het gewelddadig klimaat in Colombia, en meer in het bijzonder in Cali, moet worden beschouwd als een gewapend conflict.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 15 februari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia*" van september 2015;
- de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 13 november 2019;
- de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 27 juli 2020.

4. Voorafgaande bemerking

Verzoeker werpt op dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een ander dossier, namelijk dat van zijn vriendin A., maar dat het CGVS dit dossier niet mee heeft overgemaakt met zijn dossier waardoor hij dit niet heeft kunnen inkijken.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verklaringen van A. afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) wel degelijk zijn gevoegd aan het administratief dossier van verzoeker (zie map met landeninformatie). In zoverre deze verklaringen inderdaad niet werden meegestuurd met de overige stukken vervat in het administratief dossier, wijst de Raad erop dat het verzoekers raadsman vrij stond om, indien gewenst, de nodige kopieën met betrekking tot deze verklaringen op te vragen door zich eenvoudigweg te richten tot de Dienst Advocaten van het CGVS. Uit niets blijkt noch toont verzoeker aan dat dit is gebeurd. Daarenboven gaat verzoeker er aan voorbij dat advocaten en personen die de asielzoekers bij hun procedure begeleiden het dossier van een asielzoeker, conform artikel 32 van de Grondwet, steeds mogen komen inkijken op de zetel van het CGVS. Ook dit heeft verzoeker dan wel zijn raadsheer nagelaten.

Verzoeker toont geenszins aan dat hij geen gebruik kon maken van zijn inzagerecht. In zoverre verzoeker dan ook zou bedoelen dat hij geen volledige kennis van zijn dossier zou hebben gehad, mist deze grief feitelijke grondslag.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij in 2016 een relatie begon met A. Haar vader was een sociaal leider en hierdoor werd haar familie bedreigd door paramilitairen. A. vertrok in oktober 2018 samen met haar broer D. uit Colombia en zij vervoegden hun zus en oom in België die hier als vluchteling werden erkend. Ook A. en D. werden hier als vluchteling erkend. Verzoeker stelt dat hij op 15 september 2019 zou zijn benaderd door een in het zwart geklede man op een moto die wilde weten waar A. en haar familieleden verbleven. Twee maanden later zou er op zijn werk naar hem zijn gevraagd. Verzoeker vreest dat hij zal worden gedood als hij geen informatie doorgeeft over A. of haar familieleden en vertrok op 15 december 2019 uit Colombia.

5.2. Met betrekking tot de documenten die verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek heeft voorgelegd (AD CGVS, map met landeninformatie), wijst de Raad op wat volgt.

Zijn paspoort en tewerkstellingsattest hebben louter betrekking op zijn identiteit en werkzaamheden. Deze elementen staan hier op zich niet ter discussie

Wat betreft de foto's van verzoeker waarop hij samen met A. te zien is, kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat deze hoogstens aantonen dat ze heden kennissen of partners van elkaar zijn. Deze foto's tonen echter niet aan dat dit reeds in Colombia het geval was, laat staan dat ze zouden ondersteunen dat hij omwille van een band met haar zou worden vervolgd. Bovendien genieten

foto's slechts relatieve bewijswaarde. Zij kunnen immers eenvoudig worden geënceneerd en bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld noch kunnen ze worden geverifieerd.

Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker hier niet in slaagt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat verzoeker uitermate vaag blijft met betrekking tot verschillende aspecten van zijn relaas. De bestreden beslissing duidt op goede gronden: *“Zo moet u vreemd genoeg de volledige naam van A.(...)'s vader schuldig blijven en kunt u slechts zeer weinig informatie geven over zijn activiteiten. U beweert dat hij een sociaal leider was, maar wat dit concreet inhield kunt u niet zeggen, noch kunt u zeggen wanneer hij met deze activiteiten startte. U hebt ook niet aan A.(...) gevraagd om meer informatie over diens activiteiten, of over het feit of hij deze momenteel nog steeds uitvoert of waar hij nu verblijft (CGVS p.10-11). Dergelijke vage verklaringen kunnen dan ook allerm minst overtuigen. Ook over de concrete bedreigingen die A.(...) zelf zou hebben ontvangen, blijft u vaag. U beweert dat het om telefonische bedreigingen ging, maar weet niet hoe vaak of wanneer deze plaatsvonden. Volgens uw verklaringen zou ze zijn opgebeld door dezelfde personen die haar broers doodden (CGVS p.10, 14). U weet echter niet door wie ze gedood werden; u houdt het op paramilitairen, maar kunt geen specifieke organisatie benoemen. Evenmin weet u op welke manier, waar of wanneer ze gedood werden (CGVS p.11-12).”*

Klaarblijkelijk heeft verzoeker geen moeite gedaan zich hierover te informeren. Zijn betoog dat hij niet over zulke onderwerpen sprak met A. omdat dit gevoelig lag en hij *“zijn verliefde niet wou pesten met dergelijke vragen”*, is allerm minst ernstig te noemen en overtuigt niet. Verzoeker verklaart dat hij in Colombia werd gevisieerd door paramilitairen omwille van zijn relatie met A. en haar vader een sociale leider is. Van verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij, ongeacht het feit dat dit een gevoelig onderwerp zou betreffen, zich informeert over de problemen die A. en haar familie hebben gekend opdat hij passende voorzorgsmaatregelen zou kunnen treffen en zichzelf dus beter zou kunnen beschermen. Dit geldt des te meer nu verzoeker sinds 2017 als bewakingsagent werkte. De vaststelling dat verzoeker dit heeft nagelaten, wijst op een desinteresse die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door hem beweerde vrees voor vervolging. Hierdoor weet verzoeker immers ook niet precies welke paramilitairen hem zouden willen doden (notities persoonlijk onderhoud, p.16). Een dergelijke laconieke houding doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees.

Het is daarenboven frappant te moeten vaststellen dat A. tijdens haar asielprocedure nergens melding maakte van verzoeker, hoewel hij beweert dat hij reeds sinds 2016 een relatie met haar had (notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Wanneer verzoeker hiermee wordt geconfronteerd, beweert hij dat zij hierover niet zou zijn bevraagd (notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Nochtans wordt bij de Dienst Vreemdelingenzaken steeds gepeild naar eventuele partners. Uit de aan het administratief dossier gevoegde verklaringen van A., afgenomen op 11 januari 2019, blijkt dat dit ook aan haar werd gevraagd. Zij gaf toen duidelijk aan dat zij geen partner had (AD CGVS, map met landeninformatie, verklaringen DVZ A.). Dat verzoeker bovendien haar geboorteplaats en -datum niet kan geven (notities persoonlijk onderhoud, p. 4), maakt de beweerde relatie met A. maar weinig geloofwaardig.

Indien hij werkelijk al jarenlang een relatie zouden hebben met A. en hij later omwille van de beschreven problematiek ook het land zou zijn moeten ontvluchten, mag redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker over bovenstaande elementen veel meer kennis zou hebben. Dat dit niet het geval blijkt te zijn, ondergraaft de geloofwaardigheid van de door hem aangevoerde persoonlijke vervolgingsvrees.

Ook volgende vaststelling wijst die richting uit. Verzoeker verklaarde dat hij en A. in Colombia nooit hebben samengewoond en dat zelfs niet veel mensen wisten van hun relatie (notities persoonlijk onderhoud, p. 5, 13). Het is dan ook niet aannemelijk dat mannen plots, een jaar na A.'s vertrek uit Colombia, bij verzoeker naar haar zouden zijn komen vragen. Verzoeker werd hiermee geconfronteerd tijdens zijn gehoor bij het CGVS maar had hier zelf ook geen verklaring voor (notities persoonlijk

onderhoud, p. 13-15). De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat ze samen uitgingen en bijgevolg met elkaar konden worden gezien en dat in die omstandigheden hun relatie gekend en openbaar was, overtuigt dan ook allerminst.

Bovendien merkt de Raad samen met de commissaris-generaal op dat de door hem beschreven feiten in hun geheel onvoldoende ernstig en zwaarwichtig zijn. Verzoeker is zelf nooit met paramilitairen in aanraking gekomen (notities persoonlijk onderhoud, p.12). Het enige wat hem persoonlijk overkwam, was dat een in het zwart geklede onbekende man hem vroeg waar A. en haar familieleden waren. Verzoeker heeft daar toen niet op geantwoord. Verder gebeurde er niets; verzoeker werd evenmin bedreigd (notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Een tweetal maanden later kwamen volgens zijn verklaringen vier in het zwart geklede mannen naar verzoeker vragen op zijn werk, maar hij weet niet wie ze waren of waarom ze hem zochten. Verzoeker legt het verband met de problemen van de familieleden van zijn beweerde verloofde omdat ze in het zwart gekleed waren (notities persoonlijk onderhoud, p.13-14) en omdat hij nooit andere problemen heeft gekend. Los van het feit dat dit niet als een onomstotelijk verband kan worden gezien, wijst de Raad erop dat ze nooit meer op zijn werk naar verzoeker kwamen vragen nadat zijn collega's hadden gezegd dat hij er niet werkte. Nochtans beweerde verzoeker dat die mannen banden zouden hebben met de politie en zo te weten kwamen waar hij werkte. Een simpele ontkenning door zijn collega's lijkt dan wat mager om hun zoektocht reeds onmiddellijk te staken. Bovendien kwamen ze ook nooit bij hem thuis langs, wat er nogmaals op wijst dat ze blijkbaar toch niet erg gemotiveerd waren om hem te ontmoeten. Als ze werkelijk gelinkt waren aan de politie en zo te weten kwamen waar hij werkte, zou het voor hen immers toch ook niet moeilijk mogen zijn verzoekers woonplaats te weten te komen (notities persoonlijk onderhoud, p.15). Deze vaststelling ondermijnt dan ook de ernst en zelfs de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangevoerde vervolgingsvrees. Met het louter volharden in en het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die voorgaande bevindingen weerleggen of in een ander licht stellen.

Er zijn verder geen indicaties dat er na zijn vertrek nog iemand zou zijn die hem viseert. Voor zover verzoeker weet, is er na zijn vertrek niets meer gebeurd. Hij heeft geen nieuws meer over de huidige situatie en heeft hier bovendien zelfs niet naar geïnformeerd (notities persoonlijk onderhoud, p.15). Dit doet nogmaals ernstig afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij of zij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn of haar persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het feit dat hij nalaat dit te doen, wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker en ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging.

Dit wordt versterkt door de vaststelling dat verzoeker steeds op hetzelfde adres is blijven wonen en hij zelfs ook nog naar zijn werk is blijven gaan. Zelfs nadat ze op zijn werk naar hem kwamen vragen, bleef hij nog gedurende een tweetal weken werken en bleef hij tot aan zijn vertrek gewoon thuis wonen (notities persoonlijk onderhoud, p. 3, 6, 9, 15). Verzoeker leidde dus geen ondergedoken leven. Dergelijke houding stemt niet overeen met de door hem beweerde vrees. Indien verzoeker zich daadwerkelijk bedreigd voelde, kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij iets zou hebben ondernomen om zich veilig te stellen. Dat hij daarentegen kennelijk gewoon op dezelfde plaats bleef wonen, valt hiermee moeilijk te rijmen. Deze houding relativeert verzoekers nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling klemt des te meer nu uit zijn verklaringen blijkt dat er in die periode niets meer is gebeurd (notities persoonlijk onderhoud, p.15). Dit is totaal niet in overeenstemming te brengen met zijn bewering voor zijn leven te vrezen indien hij de gevraagde informatie niet zou doorgeven. Verzoekers familieleden wonen daarenboven nog steeds in Cali en ondervinden nergens problemen (notities persoonlijk onderhoud, p.3-4).

5.4. Alles in acht genomen, besluit de Raad dat de aangehaalde bedreigingen in de aangegeven omstandigheden niet geloofwaardig zijn, minstens niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet uit af te leiden.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of geïsoleerd.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat is er geen reden om het relaas verder te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“Republique de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De

bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen.

Rekening houdend met de verklaringen van verzoeker over zijn herkomst uit Colombia, moet de veiligheidssituatie in Cali, de hoofdstad van het departement Valle de Cauca, worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in de stad Cali geen sprake is van een gewapend conflict. Er wordt niet ontkend dat in Cali geweld aanwezig is maar het geweld aldaar wordt voornamelijk gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers dezelfde als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Cali, is gesteund. Verzoeker brengt geen enkel concreet

element aan dat toelaat vast te stellen dat er in Cali sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Waar verzoeker meent dat het principe van de gezinseenheid moet worden toegepast daar zijn beweerde verloofde door het CGVS als vluchteling is erkend, brengt de Raad in herinnering dat de beweerde relatie met A. maar weinig geloofwaardig wordt geacht en dat de commissaris-generaal in zijn bestreden beslissing verwijst naar de *“zogenaamde verloofde”*. Verzoekers argumentatie daaromtrent in het verzoekschrift is derhalve niet dienstig.

Volledigheidshalve wijst de Raad er toch op dat geen enkele dwingende rechtsnorm de Belgische staat oplegt om iemand internationale bescherming toe te kennen, louter omwille van het feit dat hij of zij deel uitmaakt van het gezin van een persoon aan wie internationale bescherming werd toegekend.

Artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU stelt enkel dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden, maar voorziet niet in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend.

Uit de richtlijn 2011/95/EU vloeit dan ook geenszins een verplichting voort tot zulke automatische toekenning van een internationale beschermingsstatus aan gezinsleden van een persoon aan wie een internationale beschermingsstatus werd verleend. Het loutere feit dat verzoekers zogenaamde verloofde de vluchtelingenstatus heeft verkregen, geeft hem niet automatisch recht op eenzelfde soort bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en in concreto te worden beoordeeld. Noch het Vluchtelingenverdrag, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Artikel 23.2 van Richtlijn 2011/95 voorziet enkel de waarborg *“dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid van Richtlijn 2011/95 dat *“onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn”*.

De enige verplichting die voortvloeit uit artikel 23 van Richtlijn 2011/95/EU blijft ertoe beperkt dat lidstaten hun nationale recht zodanig vorm dienen te geven dat de gezinsleden van degene die internationale bescherming geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor het verkrijgen van die bescherming vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, par. 68).

Verzoeker moet aldus gebruik maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van zijn gezinssituatie.

8. Wat betreft de aangevoerde schending van *“het procedure K.B. voor het Commissariaat”*, geeft verzoeker niet de minste toelichting welk artikel hij precies geschonden acht noch over de wijze waarop hij dit geschonden acht zodat de aangevoerde schending niet dienstig is.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid haar vluchtredenen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de

zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES